

PROLOG

Nejzápadnější výspu známého světa tvořilo Prstencové souostroví, které se táhlo v dlouhém oblouku od severu k jihu a jako pomyslná hráz oddělovalo obávaný Velký oceán od klidnějších vod rozlehlého zálivu, kterému se říkalo, trochu nadneseně, Středomoře.

Prstencové ostrovy neměly mezi obyvateli tehdejšího světa dobrou pověst. Z mořských hlubin se vynořily za podivných okolností, v bolestných časech Bědných roků. Když vítr času konečně milosrdně odvál temné mraky, spatřili ti, kteří tento věk přežili, ve vodách Velkého oceánu novou zemi. Od té doby byla považována za útočiště lupičů a psanců. Ihned se také vynořily vzpomínky na zapomenutou pověst o Válce hněvu, během které část pevniny zmizela pod mořskou hladinou. K této pověsti se však také vázalo proroctví o tom, že se tato pevnina jednoho dne z mořských hlubin znovu vynoří, aby předznamenala návrat Stínu.

Je pochopitelné, že lidské pokolení, které nedávno přečkalo hrůzy Bědných roků, jen samotný pohled na zemi zvěštující další strádání děsil. Nebylo divu, že nová pevnina zůstávala dlouhá desetiletí neobydlená a pustá a většina mořeplavců a obchodníků se jí vyhýbala.

Prvními odvážlivci, kteří překonali obavy z neznámého, byli Nassové, mořští lupiči, kteří se začali na těchto ostrovech usazovat koncem čtvrtého století. Po nich přišli Ailwingové, psanci, jež z jejich domovů na dalekém severu vyhnaly důsledky bratrovražedné války. Ti si v kruté a krvavé válce s Nassy vybojovali největší ostrov celého souostroví, nazývaný poeticky Ostrov květů, a učinili z něj základ svého nového panství, které jim poskytlo tolik žádaný klid a bezpečí.

V nejzápadnějším cípu Prstencového souostroví ležel ostrov, který byl kam až lidská paměť sahala neobydlený a porostlý hustým lesem. Ostrovu se říkalo Anegdair, což bychom mohli přeložit jako Konec světa.

A právě tady, na konci známého světa, začíná jedné letní noci naše vyprávění.

Ráno toho dne přirazila k východnímu pobřeží ostrova knížecí galéra, aby zde vysadila dvojici mladých mužů s několika průvodci. Jednalo se o dva bratry, kteří si sem vyrazili na loveckou výpravu.

V úvodu našeho vyprávění je nutné podotknout, že oba bratři byli, jak už to v životě bývá, odlišní jako voda a oheň. Starší Laven byl málomluvný, přemýšlivý a často se na dlouhé dny zavíral do knihovny v hlavním městě, kde studoval staré letopisy. Mladší Aevan byl ohnivý mladík, který miloval život a vše, co s ním souviselo, rytířské zábavy, turnaje, lov. A byla to právě jeho lovecká vášeň a nerozváženost, která způsobila, že se toho dne ve vnitrozemí neznámého ostrova ztratili svým průvodcům.

Když se konečně vynořili z husté vegetace, zjistili, že se ocitli na západním břehu. Blížil se soumrak a bylo zřejmé, že noční návrat do kotviště na opačném břehu by představoval zbytečné riziko. Oba mladí lovci se rozhodli přenocovat na široké písčité pláži, kde si zřídili tábor a rozdělali oheň. Nebylo to pro ně nic nového, na loveckých výpravách byli zvyklí trávit celé dlouhé dny. Rozdělili se o skromné zásoby jídla, a než dojedli, okolní duny zmizely v šeru a svět kolem se smrškl na nevelký kruh osvětlený září jejich ohně. Vědomí, že široko daleko není živá duše, v nich vyvolalo zvláštní pocity.

„Pověz, Lavene, už jsme někdy tábořili v takové pustině? A podívej, tamhle na západě už se objevila první hvězda,“ oslovil mladší Aevan svého staršího bratra.

Ten se otočil za nataženou rukou a přitakal: „Máš pravdu, to je Večernice. Dnes je opravdu mimořádná noc, jasno, ani obláček. Jestlipak víš, Aevane, jaká pověst se k té hvězdě váže?“

Aevan ani náznakem nedával najevo, že by mu nocování v divočině vadilo. Lokl si vína z láhve, která byla součástí jejich zásob, a odpověděl: „Pověst? To netuším. Ale co si pamatuji, ty jsi byl odjakživa snílek ležící v knihách, Lavene. Tak povídej, cos tam vyčetl! Žádnou společnost dnes nečekáme, a tak myslím, že strávit noc posloucháním starých příběhů je asi to nejlepší, co můžeme s dnešním večerem udělat.“

Starší bratr přikývl a zvedl hlavu vzhůru k temné obloze.

„Má mnoho jmen. Říká se jí Světlo ztracených a Maják mořeplavců. Večernice jí říkají proto, že při soumraku vychází na západě. A málokdo ví, že je to tatáž hvězda, která se pod názvem Jitřenka za rozbřesku ztrácí na východě. V jedné staré kronice jsem však našel ještě jedno jméno. Kdysi dávno jí prý elfové říkali Hvězda naděje. To díky jejímu neobyčejnému svitu. To kdysi osvětlovalo první svět bohů a prý pocházelo ze zvláštních stromů...“

„No tak to jsi zabrousil opravdu hodně daleko do minulosti, bratře! Elfové a světlo stromů? A jak by se asi takové světlo dostalo na nebe?“ zamudroval nad lahví vína Aevan a pak se pro jistotu opět napil.

„V tom prvním věku žil klenotník, který dokázal ukrýt jejich světlo v kouzelném drahokamu. Když stromy zahynuly, zůstal výtvar jeho šikových rukou poslední památkou na ten ztracený čas. O ten šperk se vedly krvavé války, během nichž klenot vystřídal několik majitelů. Žádnému z nich však štěstí nepřinesl. Posledním držitelem byl hrdina, který se proslavil ve Válce hněvu. O té jsem ti kdysi jako malému chlapci vyprávěl. Vzpomínáš?“

„Máš pravdu, matně si vzpomínám,“ přitakal Aevan. „Ale ani za nic na světě už si nevzpomenou, co se během ní odehrálo.“

„Ta válka byla dlouho nerozhodná až do chvíle, než Černý vypustil ze své ohrady největšího draka, jaký kdy žil, a vítězství se přiklonilo na stranu temnoty. Tehdy prý přispěchal tento rek a draka srazil na zem. Bohové mu za odměnu otevřeli dveře nebes, aby jako jejich posel plul po nebeské klenbě a zvěstoval naději.“

Aevan si znovu přihnul z lahve a přikývl. „Máš pravdu, matně si vzpomínám, hezký příběh. Ty určitě víš, jak se ten muž jmenoval?“

Laven rozpačitě zavrtěl hlavou. „Nejsem si jistý, Aevane. Ten příběh je tak starý. Jeho původní znění se ztratilo už před dávnými časy. Já četl jen jeho zkrácenou verzi ve starém opisu Findegilovy kroniky, která o něm hovoří jako o Mořeplavci, ale snad tam byla i zmínka, že se jmenoval Azruběl. Už nevím.“

„To tedy musí být ten příběh pěkně starý!“

„Máš pravdu, podle kroniky pochází z časů, kdy náš svět obývali společně lidé, elfové a bohové. Dnes jsme tu zůstali už jen my lidé.“

„Bohové a elfové? Nevěřím, že by některý z nich někdy chodil po této zemi. A hrdina, který pluje po nebeské klenbě, aby připomínal čas bohů? Hezky se to poslouchá, ale to je taky jen pohádka. Kolik uší už ji poslouchalo a kolik úst ji vyprávělo. Každá si něco přidala nebo změnila. Vždyť to znáš, Lavene. Kdejaký bard a zpěvák ti takových příběhů za džbán vína a dobré jídlo přednese celý tučet. A každý z nich upraví tak, aby se zavděčil svému chleboďárci. Za pár let už pak sám neví, jak vypadalo původní znění. K čemu jsou pak takové příběhy dobré?“

Laven už chtěl odpovědět, když se ze tmy nečekaně ozval neznámý hlas: „Aby dodávaly víru srdcím a sílu pažím ve zlých časech. Arela irlú, poutníci! Mohu si přisednout k vašemu ohni?“

Oba mladíci překvapeně vyskočili ze svých míst a chopili se zbraní. Byli tak skálopevně přesvědčeni, že ostrov je neobydlený, že je hlas znějící z temnoty vyděsil.

„Co jsi zač? Přízrak, nebo démon?“ ozval se Aevan, který bez ohledu na vypité víno bleskově vyskočil a teď držel napnutý samostříl, jehož šíp směřoval do tmy.

„Jsem člověk právě jako vy. Nemusíte se obávat, nemám zlé úmysly. Chci si jen popovídat. Vyslechl jsem váš rozhovor. Možná bych ho mohl doplnit.“

„Jsi tedy člověk? Tak se ukaž,“ vyzval jej opatrně Aevan.

„Ano, ale zachovejte klid,“ odpověděl neznámý a vykročil z temnoty. Opatrně se zastavil na hranici světla a tmy, kde mu stačil pouhý krok zpět, aby oběma bratrům opět zmizel z očí.

„Vypadám snad jako skřet nebo elf či snad lesní víla?“ obrátil se neznámý s lehkou nadsázkou k oběma mladým mužům.

Aevan zavrtěl hlavou a sklonil svůj luk a také Laven vrátil do pochvy svou dlouhou loveckou dýku.

„To ne. Jen jsme překvapení. Netušili jsme, že na tomto ostrově někdo žije. Říkali nám, že ostrov je pustý, neobydlený,“ odpověděl nedůvěřivě starší bratr. „Tak se nediv, že jsi nás tak překvapil. Obávali jsme se, že by sem mohla zabloudit loď Nassů a vysadit zde nějaké hlídky.“

„Nassové se tomuto ostrovu vyhýbají. Bojí se ho,“ odpověděl neznámý a udělal několik opatrných kroků směrem k ohni. V jeho záři již byly patrné rysy jeho tváře a podrobnosti jeho ústroje. Byl to starý muž, lehce shrbený, jehož dlouhé šedivé vlasy byly sepnuté do ohonu padajícího hluboko na záda. Tvář mu zdobil dlouhý neupravený vous. Měl na sobě podivný úbor, který vypadal, jako by byl ušit podle stovky let starého vzoru.

Aevan s uspokojením postřehl, že muž není ozbrojen, a tak jej vyzval: „Přisedni k ohni, cizince. Jsi vítán. Jen nepočítej s velkým pohoštěním. Neplánovali jsme, že tu budeme tábořit, a naše skromné zásoby už téměř zmizely. A pověz, jak jsi se ocitl na tomto bohy zapomenutém místě? Žiješ tu sám? A jak jsi nás našel?“

„Děkuji za pozvání,“ odpověděl muž, došel k ohni a nenuceně se posadil na jeden z kamenů, přivalených k ohni jako sedátko.

„Nejsem na ostrově sám. Žije nás tu asi tucet, ale mí druhové nemají o setkání s cizinci zájem. Jsme mniši a poustevníci. Naše obydlí jsou vzdálená asi míle. Zahlédli jsme záři vašeho ohně a moji druzi mě poslali, abych zjistil, zda tu nepřistála nějaká loď.“

Laven zavrtěl hlavou. „Ta naše kotví na opačném břehu ostrova. My jsme sem zabloudili na lovu.“

„Poustevníci? Svátí muži, co tráví svůj čas v modlitbách? Jsi první, kterého jsem kdy potkal,“ podivil se Aevan. „Pak ti ani nebudu nabízet svůj roh s vínem? Vy jistě pijete jenom vodu!“ dodal s lehkým výsměchem v hlase.

Laven se na svého bratra pohoršeně podíval a obrátil se k neznámému: „Odpusť mému bratrovi jeho neuvážená slova. Je mladý. Můžeš nám říci své jméno?“

„Nic se nestalo. Obavy se někdy ukrývají za silná slova. Jmenuji se Godrik,“ odpověděl poustevník.

Aevan se popuzeně narovnal a odpověděl: „Chceš naznačit, poustevníku, že bych se snad bál neozbrojeného muže?“

Ten se jen laskavě usmál a odušil. „Nemyslím, že máš bázlivé srdce. Ale náš rozum se často obává neznámého.“

Aevan chtěl opět něco říci, ale Laven jej zarazil: „Jen klid, bratře, náš host se tě jistě nechce dotknout. Musíš pochopit, že muž žijící v lesích nebude ovládat dvorské způsoby.“

Potom se otočil zpět k poustevníkovi. „Říkal jsi, že bys mohl naše vyprávění doplnit? Tak pověz, co bys k tomu dodal?“

„Nejsem potulný bard, který jak to správně řekl tvůj bratr, nabízí sny za skývu chleba a hlt vína. Já znám jen jeden příběh, ale za to tak podrobně, že jinde byste to vyprávění slyšet nemohli.“

„Co je to za příběh?“

„O Yorránovi.“

Nezvykle znějící jméno okamžitě probudilo zájem obou bratrů.

„Yorrán? To přece není žádná stará báje. Jeho příběh je podrobně popsán v kronikách. My to musíme vědět, že ano, Laven... Jsme Ailwingové, a tedy tak trochu jeho příbuzní.“

Poustevník pozdvihl obočí a pak pokývl hlavou. „Urození pánové jsou tedy princové z váženého rodu? Když znáte tak dobře Yorránův příběh, pak budete znát i pověst, která se váže ke dvěma hvězdám ze souhvězdí Chodce?“

Poustevník se obrátil k Lavenovi: „Ty se vyznáš ve hvězdách, můj pane? Dokážeš najít souhvězdí Chodce?“

Laven přikývl, otočil se a ukázal na shluk hvězd. „Ano, tamhle na severu, to jasné souhvězdí kousek nad obzorem.“

Godrik přikývl. „Když spojiš jednotlivé hvězdy čarou, dostaneš siluetu muže, který kráčí. Nad jeho hlavou jako koruna září dvě hvězdy...“

„Válečník a Mág?“

„Správně. Ale zdalipak víte, že v Yorránových časech, a to není tak dávno, tam ani jedna z nich nebyla?“

Oba bratři se na sebe podívali. Aevan se nejistě usmál a namítl: „Ale hvězdy jsou věčné, poustevníku. Na stejnou oblohu se dívali naši dědové a stejnou uvidí i naši vnuci.“

„Náš život je příliš krátký, abychom mohli soudit život hvězd. Snad jen hvězdopřevodci zakreslující jejich polohu do svých map by mohli. Jisté však je, že v kronikách z časů, které předcházely Yorránově příběhu, o nich není ani zmínka. A to je jisté, protože souhvězdí Chodce se vztahuje ke královskému rodu, a tak jej hvězdáři již od počátku našeho věku sledují mimořádně pečlivě.“

Muž se na okamžik odmlčel a podíval se přes oheň na oba bratry, kteří jej sledovali se směsí zvědavosti a podezřívavosti.

„Říká se, že prostřednictvím hvězd bohové nám lidem posílají vzkazy. Dobře víte, že létavice předpovídají války a zmar. Padající hvězdy narození velkých králů a objevení nové hvězdy prý potvrzuje, že náš svět opustila velká duše.“

Aevan se na poustevníka nedůvěřivě podíval a pak se ušklíbl.

„Chceš mi snad říct, že ty dvě hvězdy jsou duše nějakých bohatýrů? Něco podobného, o čem hovořil Laven? Další Hvězda naděje?“

„Ty víš, kdo byli ti rekové?“ zeptal se zvědavě Laven.

Poustevník se usmál a v očích mu na krátký okamžik zablýskla jiskra šibalství.

„Mág a Válečník.“

„Ale já myslel, že znáš skutečná jména,“ odpověděl zklamaně Laven.

Aevan se neudržel, aby se na něj nepodíval a jízlivě nepoznamenal: „Bratříčku, nevidíš, že si nás náš host plete s dětmi? Chce nám naznačit, že jedním z nich byl Yorrán? Víš, Godriku, já historii na rozdíl od svého bratra nikdy nestudoval, ale tolik o Yorránovi vím, že podobné báchorce nikdy věřit nebudu. Já věřím na to, co je psáno nebo vytesáno do kamene. To jsou věci, kterými má smysl se zabývat. Báje o hrdinech, které bohové povolali na nebe, jsou dobré leda tak na večer ve společnosti krásných žen a dobrého vína. Ženská srdce se po nich stávají povolnější,“ uchechtl se Aevan.

„Vidíš, a mudrci říkají, že z toho, co člověk vytvořil, jedině písně a báje přečkají věky,“ namítl Godrik. „Máš pravdu, slova se během věků změň, ale jádro příběhu, které oslovuje srdce, zůstává stejné. Kde jsou paláce a chrámy minulosti? Pověz, co zůstalo z Dairany, kterou pohltilo moře? Nic. Jen pověst o ní přečkala její zánik.“

Laven se na poustevníka podezíravě podíval. „Ukončeme ten hloupý spor. Poustevníku, ty chceš říct, že znáš pravdivý Yorránův příběh, který je jiný než to, co stojí psáno ve starých kronikách?“

Poustevník přikývl.

„A povíš nám ho?“ V Lavenově hlasu zazněla těžko skrývaná zvědavost.

„Je to dlouhý, velmi dlouhý příběh. Takové vyprávění zabere celou noc. A není jen o Yorránovi, ale i o všech, kteří jej na jeho cestě v dobrém či zlém provázeli. Když začnu teď, kdo ví, jestli skončím s rozbřeskem.“

„Nevadí, máme dost času. Že mám pravdu, Aevane?“

„To chceš celou noc poslouchat nesmyslné báchorky nějakého starého poustevníka?“ namítl stále ještě nepřesvědčený Aevan.

„Proč ne? Kolik nocí už jsme prohýřili v otcovském paláci nad kostkami a vínem a šli spát až s ranním kuropěním. Jestli chceš, můžeš jít spát, ale já budu poslouchat. Povídej, Godriku, kdy ten příběh začíná. Podle kronik se Yorrán narodil rok předtím, než padlo Obnovené království. Je to pravda?“

„Naprostá, urozený pane. Yorrán poprvé spatřil světlo světa v pětistém padesátém druhém roce, počítáno od založení Obnoveného království. Přišel na svět v měsíci, kterému vládne štír. Mám-li však vyprávět celý příběh, musím se vrátit v čase ještě o osm roků zpět.“

„Proč?“

„Protože tam se nachází příčina, která způsobila, že tento rek přišel na svět.“

„Jaká příčina?“ zeptal se Aevan, jehož už také ovládla zvědavost a zapomněl už na svou popuzenost.

„Návrat Stínu.“

„Myslíš, Godriku, ten návrat, který je zaznamenán v Královnině proroctví?“ zeptal se nedůvěřivě Laven.

„Jaký návrat Stínu? Jaké Královnino proroctví? Nemohli byste přestat mluvit v hádankách a mít trochu ohledů k člověku, který nestrávil mládí v palácové knihovně?“ rozčiloval se Aevan.

„Jen klid, urozený pane,“ uklidnil jej poustevník. „Váš bratr vám vše vysvětlí. Je to tak, pane Lavene?“

Ten přikývl. „Královnino proroctví je nejstarší pověstí Obnoveného království, které krátce před svým odchodem z tohoto světa pronesla manželka prvního panovníka. Proroctví hovoří o tom, že do historie lidského pokolení je jako červená nit vetknutý příběh o věčném zápase královského rodu pocházejícího z prvních lidí a Černého nepřitele.“

„A co ten Stín?“

„To by bylo na dlouhé vyprávění a nás dnes čeká jiný příběh. Jádro toho proroctví říká, že Temnota je stejně věčná jako Světlo. Černý nepřítel, ač byl kdysi poražen, se vždy znovu vrací a povstává v nové podobě, v novém vládcí, který se stává jeho Stínem. Naději lidského rodu je to, že vždy když povstane nový Stín, pošlou bohové na svět nového krále, aby se s ním utkal. Mám pravdu, Godriku?“

Poustevník s úsměvem přikývl. „Lépe bych to neřekl, urozený pane. A to je právě důvod, proč musím své vyprávění začít osm let před Yorránovým příchodem na svět. Protože tehdy se do Obnoveného království vrátil Stín.“

„Co se tedy v tom roce stalo?“ zeptal se nedočkavě Aevan.

Poustevník se pohodlně usadil a přehodil si přes záda plášť, ve kterém přišel. Potom se naklonil k ohni a z připravené hromady suchého dřeva vzal několik polen a přiložil je do ohně. Vzhůru se vznesl roj jisker.

„Ve starých knihách stojí, že ten rok začal podivně. Nejprve se objevila létavice, která zvěstovala válku. Poté nebe pokryl déšť padajících hvězd, který podle mudrců předvídal konec starého času. Nakonec se na nebi objevila neobvykle zářivá hvězda, která byla několik měsíců viditelná i ve dne. Díky její záři bylo prý během každého svítání i soumraku nebe pokryté rudou září. Mezi lidmi se povídalo, že se v tom roce musí stát něco zlého, moc zlého. A měli pravdu. Na jaře toho roku došlo k bitvě pod hradem Amlôgran, kde byl poražen Maledôr, poslední král Enqainodoru před návratem Stínu...